

Sygn. akt VIII U 289/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek
------------------------	--

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2020 r. w Gliwicach

sprawy H. P. (1) (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 5 lutego 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie

(-) SSO Jolanta Łanowy--K.

Sygn. akt VIII U 289/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu H. P. (2) prawa do przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Twierdził, że w latach 1970-1980 osiągał wyższe wynagrodzenia niż uwzględnione przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony H. P. (2) urodził się (...)

Decyzją z 10 czerwca 1995 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 14 maja 1995 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 6 lat, tj. 1984-1989. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 313,07% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 14 stycznia 2019 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z 5 lutego 2019 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia uzasadniając, że nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 200,63%.

Ubezpieczony w okresie od 1 września 1965 r. do 2 maja 1970 r. pracował w (...) Fabryce (...) w O. jako pracownik fizyczny.

W okresie od 16 maja 1970 r. do 29 maja 1995 r. pracował w KWK (...) w Z. na następujących stanowiskach:

- młodszego ślusarza pod ziemią – od 16 maja 1970 r. do 30 czerwca 1972 r.;
- ślusarza maszyn i urządzeń górniczych pod ziemią – od 1 lipca 1972 r. do 31 października 1976 r.;
- ślusarza remontowego pod ziemią – od 1 listopada 1976 r. do 31 lipca 1980 r.;
- ślusarza pod ziemią – od 1 sierpnia 1980 r. do 29 maja 1995 r.

Ubezpieczony zawarł związek małżeński 25 czerwca 1975 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 16 grudnia 2019 r. (k.36-51) i opinii uzupełniającej z 30 kwietnia 2020 r. (k.88-91) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1970 – 1980 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie zmianowym z uwzględnieniem, że $\frac{3}{4}$ okresu pracy na nocnej zmianie i $\frac{1}{4}$ okresu pracy na II zmianie, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1971-1975 i 1981-1995. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 229,41%.

W opinii uzupełniającej z 30 kwietnia 2020 r. biegły J. C. odniósł się szczegółowo do zastrzeżeń pełnomocnika ubezpieczonego, wyjaśniając które składniki wynagrodzeń przyjął do odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), zeznania świadków I. B. i J. M. (nagranie z rozprawy z 9 sierpnia 2019 r. k.28), opinię biegłego z zakresu rent i emerytur J. C. z 16 grudnia 2019 r. (k.36-51) i opinię uzupełniającą z 30 kwietnia 2020 r. (k.88-91).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinie biegłego J. C., które została sporządzane w sposób miarodajny, a konkluzje w nich zawarte są konkretne i przekonujące.

Organ rentowy nie kwestionował opinii biegłego.

W piśmie z 4 czerwca 2020 r. pełnomocnik odwołującego, odnosząc się do opinii uzupełniającej biegłego, wniósł o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego, w której biegły dokonałby przeliczenia świadczeń ubezpieczonego przy założeniu, że ten w spornym okresie pracował przez 3, a niekiedy przez 4 niedziele w miesiącu, albowiem wynikało to z zeznań świadków i wyjaśnień odwołującego.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego, albowiem wydane w sprawie 2 opinie biegłego były sporządzone zgodnie z zaleceniem Sądu, a zawarte w nich konkluzje były w zupełności wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 14 maja 1995 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 3 lat, tj. 1984#1989, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 313,07% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie argumentując, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1971-1975 i 1981-1995, wynosi 229,41%.

Ubezpieczony twierdził, że osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1970 – 1980 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w opinii ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego oraz – zgodnie z zaleceniem Sądu – dodatki za pracę w systemie zmianowym z uwzględnieniem, że $\frac{3}{4}$ okresu pracy na nocnej zmianie i $\frac{1}{4}$ okresu pracy na II zmianie, a także dodatek za pracę w 2 niedziele w miesiącu.

W ocenie Sądu biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wynagrodzeń odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1971-1975 i 1981-1995, wyniósł 229,41%.

Sąd podkreśla, że nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego, przy założeniu – jak wnosił pełnomocnik ubezpieczonego – że w spornym okresie ubezpieczony pracował przez 3, a niekiedy przez 4 niedziele w miesiącu, albowiem sporządzone w sprawie 2 opinie biegłego były miarodajne, zaś biegły dokonał obliczeń zgodnie z zaleceniem Sądu. Ponadto brak jest matematycznych podstaw do stwierdzenia, że uwzględniając taki dodatek wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósłby o ponad 20%, wobec obliczonego przez biegłego 229,41%.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek